

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน
ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ERROR ANALYSIS OF CHINESE SENTENCE WRITING OF SECOND-YEAR CHINESE
PROGRAM STUDENTS AT SURATTHANI RAJABHAT UNIVERSITY

ชยชนน์ โพธิ์ทิพย์^{1*}, อรพรรณ สุวภาพ², ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์³ และ อนิชาวี เพชรรัตน์⁴
Chayachon Photip^{1*}, Oraphan Suvaphap², Sirirat Choophan Attthaphonphiphat³ and Anochao Phetcharat⁴

^{1,3,4}มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี 272 หมู่ 9 ถ. สุราษฎร์-นาสาร อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100 ประเทศไทย

²มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง 46 หมู่ 3 อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี 70150 ประเทศไทย

^{1,3,4}Suratthani Rajabhat University 272, Moo.9, Surat-Nasan Road, Meuang District, Suratthani Province, 84100 Thailand

²Muban Chombueng Rajabhat University 46, Moo.3, Chombueng District, Ratchaburi Province, 70150 Thailand

*Corresponding author E-mail: Chayachonphotip@gmail.com

(Received: 18 Aug, 2024; Revised: 22 Mar, 2025; Accepted: 10 Jun, 2025)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2567 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 34 คน เก็บข้อมูลจากแบบทดสอบหลังเรียนผ่านการเขียนเรียงความของนักศึกษาในหัวข้อครอบครัวของฉัน โดยกำหนดให้นักศึกษาเขียนคนละ 20 ประโยค รวมทั้งสิ้น 680 ประโยค มีขอบเขตการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน 3 ประการ ได้แก่ คำลักษณนาม คำบุพบท และคำบอกระดับ โดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา

ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน จำนวน 158 ประโยค จากประโยคที่กลุ่มตัวอย่างเขียนทั้งหมด 680 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 23.24 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนที่พบจำแนกได้เป็น 3 ด้าน ดังนี้ 1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม จำนวน 64 ประโยค 2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท จำนวน 83 ประโยค และ 3. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ จำนวน 11 ประโยค

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียน, การถ่ายโอนทางภาษา, ทักษะการเขียน, ไวยากรณ์จีน

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

² อาจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

⁴ อาจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

The primary aims of this research were to analyze the errors in the writing of Chinese sentences by second-year Chinese major students, Academic Year 2024, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suratthani Rajabhat University. The purposive sampling technique was employed to select 34 second-year students enrolled in the Chinese Program at Suratthani Rajabhat University. The data were gathered through the administration of a post-test in which each student was instructed to compose a 20-sentence essay on the topic of “My Family”, resulting in a total of 680 sentences. The analytic framework utilized to examine the errors in Chinese sentence writing consisted of three distinct components: classifiers, prepositions, and adverbs of degree, drawing upon the language error analysis approach.

The findings revealed 158 sentences that contained errors out of 680 sentences composed by the sample students, accounting for 23.24%. These identified errors could be classified into three components: 1. classifiers, which constituted 64 sentences, 2. prepositions, which constituted 83 sentences, and 3. adverbs of degree, which constituted 11 sentences.

KEYWORDS: Error Analysis in Writing, Language Transfer, Writing Skill, Chinese Grammar

บทนำ

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีได้สรุปผลการศึกษาและจำนวนตกออกของนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2566 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 พบว่า มีนักศึกษาตกออก จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 24.48 ซึ่งเป็นอัตราการออกกลางคันที่สูงและมีจำนวนมากที่สุดในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา (Chinese Major Self Assessment Report, 2024) จากการสอบถามนักศึกษาที่ตกออก ผู้วิจัยสรุปสาเหตุการตกออกของผู้เรียนได้ 2 ประการ คือ 1. นักศึกษาไม่เข้าใจเนื้อหาบทเรียนเพราะภาษาจีนยากเกินไป และ 2. นักศึกษาขาดทุนการศึกษาในการเรียนในชั้นปีที่สูงขึ้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนจึงตั้งข้อสังเกตในประเด็นที่ 1 เกี่ยวกับประเด็น “ไม่เข้าใจเนื้อหาบทเรียนเพราะภาษาจีนยากเกินไป” ซึ่งเมื่อย้อนกลับมาดูโครงสร้างหลักสูตรของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่า หลักสูตรภาษาจีนเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาจีนพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็น “รายวิชาการระบบเสียง” “รายวิชาการระบบคำ” “รายวิชาโครงสร้างไวยากรณ์จีนเบื้องต้น” “รายวิชาภาษาจีน 1-2” รวมไปถึง “รายวิชาการฟัง-พูดเบื้องต้น”

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่เกิดสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เริ่มคลี่คลาย นักศึกษาได้กลับมาเรียนในชั้นเรียนตามปกติ โดยในชั้นปีที่ 2 นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีน 3 เป็นรายวิชาบังคับ ซึ่งเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ รูปประโยค บทสนทนา เป็นต้น ระหว่างผู้วิจัยดำเนินการสอนพบว่า ความรู้และทักษะภาษาจีนในบางประเด็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ต้องได้รับการพัฒนาซึ่งหมายความว่าผู้เรียนขาดสมรรถนะและความรู้ที่จะนำไปต่อยอดในการเรียนในระดับที่สูงขึ้น จากผลการวิเคราะห์แบบประเมินหลังเรียนการเขียนในหัวข้อ 《我的家庭》 (ครอบครัวของฉัน) ในรายวิชาภาษาจีน 3 พบว่า นักศึกษายังขาดสมรรถนะและทักษะด้านการเขียนประโยคภาษาจีน และไม่สามารถนำความรู้และทักษะเดิมมาประยุกต์ใช้กับการเขียนในรายวิชาภาษาจีน 3 ได้ โดยเฉพาะการเชื่อมโยงด้านการเขียนที่มีไวยากรณ์ภาษาจีนเข้ามาเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น

1. คำลักษณนาม 2. คำบุพบท และ 3. คำบอกระดับ ซึ่ง 3 คำนี้ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วในรายวิชา “โครงสร้างภาษาจีนเบื้องต้น” ทั้งนี้ ปัญหาการใช้คำดังกล่าวจึงเป็นจุดเริ่มต้นของงานวิจัยในครั้งนี้ และเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการพัฒนาและแก้ไขอย่างเร่งด่วนก่อนที่จะถึงนักศึกษาต้องศึกษาต่อในชั้นปีที่สูงขึ้น

งานวิจัยในอดีตที่ศึกษาด้านการเขียนภาษาจีน ได้แก่ ภูมิรินทร์ ภิรมย์เลิศอมร (Piramlertamorn, 2012) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีนของนิสิตวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา Lin (2013) Jiang (2019) Sun (2015) ได้วิจัยเกี่ยวกับข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยในกระบวนการเขียนอักษรจีนที่มีผลวิจัยด้านข้อผิดพลาดของนักเรียนไทย ภากร นพฤทธิ์ และคนอื่น ๆ (Noparit et al., 2018) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา และนครศรีธรรมราช และสุกัญญา วดินานนท์ (Wasinanon, & Wasinanon, 2019) ที่ได้ศึกษาปัญหาการเขียนอักษรจีนผิดที่พบบ่อยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 งานวิจัยดังกล่าวข้างต้นส่วนใหญ่เป็นประเด็นการวิจัยข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ด้านรูปลักษณะตัวอักษร และด้านการเขียนตัวอักษรจีนด้านต่าง ๆ เช่น การเขียนเกี่ยวกับข้อผิดพลาดลำดับขีด (笔顺) และการเขียนเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับการเขียนส่วนนำโครงสร้างตัวอักษร (部首) ทั้งนี้งานวิจัยนี้สนใจศึกษาและวิเคราะห์โครงสร้างการเขียนภาษาจีนโดยเน้นเจาะจงไวยากรณ์ภาษาจีนในประโยค ได้แก่ คำลักษณนาม คำบุพบท และคำบอกระดับ เพื่อพัฒนาการเรียนรวมไปถึงพัฒนาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนให้ถูกต้อง

ประเด็นสุดท้าย ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนโดย Slinker (1972) ได้เสนอข้อผิดพลาดที่เกิดจากระบบทางภาษาศาสตร์จิตวิทยาที่ผู้เรียนพัฒนาขึ้นมาสำหรับการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศโดยข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนพัฒนาขึ้นมาระหว่างการเรียนเรียกว่า กระบวนการทางภาษาศาสตร์จิตวิทยา สามารถแบ่งได้ 5 กระบวนการ

ได้แก่ 1. การถ่ายโอนทางภาษา (Language Transfer) 2. การถ่ายโอนจากการเรียน (Transfer of Training) 3. กลวิธีการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Learning) 4. กลวิธีสื่อสารภาษาที่สอง (Strategies of Second Language Communication) และ 5. การสรุปเกินการ (Overgeneralization) นอกจากนี้ Richards (1974) ได้จัดประเภทของข้อผิดพลาดไว้ 3 ประเภทคือ 1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (Interlingual Errors) 2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความซับซ้อนของระบบโครงสร้างในภาษาที่สอง (Intralingual Errors) และ 3. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ (Developmental Errors) รวมถึง ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์ (Atthaphonphiphat, 2015) ที่ได้ดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางภาษาจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่างกัน

จากงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนว่าอาจเกิดจากโครงสร้างทางภาษาที่แตกต่างกันระหว่างภาษา ซึ่งผู้วิจัยเชื่อมโยงข้อผิดพลาดของผู้เรียนไปสู่ทฤษฎีการถ่ายโอนทางภาษาเชิงบวก (Positive Transfer) รวมถึงการถ่ายโอนทางภาษาเชิงลบ (Negative Transfer) นอกจากนี้อาจเกิดจากข้อผิดพลาดภายในภาษาจีน ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดจากการใช้ภาษาเป้าหมายผิด หรือเนื่องมาจากความซับซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่สอง ซึ่งไม่ได้เกิดจากการถ่ายโอนทางภาษา

ภาพรวมในงานวิจัยนี้ เป็นงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์ภาษาจีนประยุกต์ ซึ่งจะเชื่อมโยงระหว่าง “ภาษาจีน” และ “การจัดการเรียนการสอน” ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการนำเสนอเพียงสภาพทั่วไปของนักศึกษา การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนที่มีการใช้คำลักษณนาม (量词) คำบุพบท (介词) และ คำบอกระดับ (程度副词) โดยไม่รวมถึงข้อผิดพลาดด้านการเขียนอื่น ๆ เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

การเลือกใช้คำ การเขียนตัวอักษรจีน รวมถึงข้อผิดพลาดด้านทักษะการฟังหรือทักษะการพูด โดยผู้วิจัยหวังว่าจะนำผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้มาเป็นฐานสำคัญในการพัฒนาต่อยอดการวิจัยและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน รวมถึงแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนที่เชื่อมโยงกับไวยากรณ์ภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนได้อย่างตรงประเด็น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งกรอบแนวคิดออกเป็น 3 ประเด็นดังนี้ ประเด็นที่ 1 รวบรวมข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำข้อมูลมาจำแนกข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน ผู้วิจัยแบ่งข้อผิดพลาดเป็น 3 ด้าน ดังนี้ 1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม (量词) 2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท (介词) และ 3. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ (程度副词)

ประเด็นที่ 2 วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน โดยใช้ทฤษฎีข้อผิดพลาดของ Richard (1974) แบ่งเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ 1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (Negative Transfer) 2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความซับซ้อนของระบบโครงสร้างในภาษาที่สอง (Intralingual Errors)

ประเด็นที่ 3 เสนอแนะแนวทางการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นเรียน ซึ่งข้อเสนอแนะเกิดจากประเด็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยรูปแบบผสมวิธี (Mixed Methods) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยแบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีจำนวน 34 คน ที่ได้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีน 3 ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2567

ขอบเขตเนื้อหา

1. ขอบเขตเนื้อหา

การวิจัยโดยการใช้หัวข้อ 《我的家庭》 “ครอบครัวของฉัน” ซึ่งเป็นหัวข้อที่ผู้วิจัยใช้ในการประเมินผลการสอนหลังเรียนบทเรียนที่ 13 เรื่อง 《美丽的家》 “ครอบครัวที่งดงามของฉัน” จากหนังสือ 《体验汉语写作教程》 (中级 1) ทั้งนี้เพื่อให้เนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษายิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนจากหัวข้อ 《美丽的家》 “ครอบครัวที่งดงามของฉัน” เป็น 《我的家庭》 “ครอบครัวของฉัน” โดยกำหนดให้นักศึกษาเขียนเรียงความดังกล่าวในระยะเวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที และกำหนดให้เขียนเรียงความทั้งหมดจำนวน 20 ประโยค

2. ขอบเขตการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน 3 ประเด็น ดังนี้ 1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม 《量词》 2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท (介词) และ 3. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ (程度副词) เท่านั้น

เครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือวิจัยและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการและทฤษฎีข้อผิดพลาด รวมถึงวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

2. ออกแบบและสร้างเครื่องมือการวิจัยโดยกำหนดใช้แบบทดสอบหัวข้อ 《我的家庭》 “ครอบครัวของฉัน” ซึ่งเป็นหัวข้อที่ผู้วิจัยใช้สำหรับประเมินผลหลังเรียนบทเรียนที่ 13 เรื่อง 《美丽的家》 จากหนังสือ 《体验汉语写作教程》 (中级 1) ทั้งนี้ผู้วิจัยมีการปรับเปลี่ยนจากหัวข้อ 《美丽的家》 “ครอบครัวที่งดงามของฉัน” เป็น 《我的家庭》 “ครอบครัวของฉัน”

3. นำเครื่องมือวิจัยเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญในสาขาภาษาจีน และศาสตร์การสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ รวมทั้งสิ้น จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือวิจัย

4. เครื่องมือวิจัยแบบทดสอบหัวข้อ 《我的家庭》 “ครอบครัวของฉัน” ที่ได้รับการตรวจสอบความเหมาะสมพบว่า มีความเหมาะสมอยู่ระดับมาก ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.46)

5. นำเครื่องมือวิจัยที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการแบ่งวิธีการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. สภาพทั่วไปของนักศึกษา ดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามผ่านระบบ Google Form

2. เรียงความในหัวข้อ 《我的家庭》 “ครอบครัวของฉัน” ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนที่ได้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีน 3 จำนวน 34 คน โดยผู้วิจัยให้นักศึกษาเขียนเรียงความในชั้นเรียน กำหนดให้นักศึกษาแต่งประโยค จำนวน 20 ประโยค โดยนักศึกษามีอิสระในการเขียนแต่จำเป็นต้องอยู่ในขอบเขตของหัวข้อดังกล่าว ซึ่งผลจากการเขียนผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลประโยคทั้งสิ้น จำนวน 680 ประโยค ทั้งนี้ งานวิจัยนี้ได้ผ่านการขอจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี โดยมีรหัสโครงการ 108/2567 และเอกสารรับรองเลขที่ SRU-EC 2024/125

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลสภาพทั่วไปของนักศึกษา เพศ อายุ รวมถึงพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาจีน โดยหลังจาก รวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์และนำเสนอ ในรูปแบบของร้อยละ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ทฤษฎีการเปรียบเทียบ ทางภาษา และทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงวิเคราะห์ ข้อผิดพลาด หลังจากรวบรวมข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมีข้อผิดพลาดตามโครงสร้าง ไวยากรณ์ 3 ด้าน ดังนี้ 1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำ บอกระดับ (程度副词) 2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียน

คำบุพบท (介词) และ 3. ข้อผิดพลาดด้านการเขียน คำลักษณนาม (量词) สำหรับจำนวนข้อผิดพลาดทั้ง 3 ประเด็นนั้นผู้วิจัยนำเสนอในรูปแบบของค่าร้อยละ และนำ ข้อมูลดังกล่าวมาเสนอในรูปแบบการวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งผลการวิจัยออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน

ผู้วิจัยแบ่งข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยค ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีเป็น 3 ด้าน สรุปได้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิจัยข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน

ประเด็นคำถาม	ข้อผิดพลาด (ประโยค)	ร้อยละ
1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ 程度副词	11	1.61
2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท 介词	83	12.21
3. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม 量词	64	9.41
สรุป	158	23.23

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เกี่ยวกับข้อ ผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน โดยการรวบรวม ข้อมูลด้านการเขียนไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่อง 《我的家庭》 “ครอบครัวของฉัน” ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ทั้งหมด จำนวน 680 ประโยค พบว่า มีข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษา จีน จำนวน 158 ประโยค แบ่งเป็น 1. ข้อผิดพลาดด้านการ เขียนคำบอกระดับ จำนวน 11 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 1.61

2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท จำนวน 83 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 12.21 และ 3. ข้อผิดพลาดด้านการเขียน คำลักษณนาม จำนวน 64 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 9.41

2. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยค ภาษาจีนเกี่ยวกับการศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้าน การเขียนประโยคภาษาจีนแต่ละด้าน ดังนี้

2.1 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ (程度副词) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ (程度副词)

ตัวอย่างที่	ภาษาจีนที่ถูกต้อง	ภาษาจีนที่นักศึกษาเขียน	ความหมายในภาษาไทย
1	我爸爸最高。	我爸爸高最。	พ่อฉันสูงที่สุด
2	我家的猫很漂亮。	我家的猫漂亮很。	แมวบ้านฉันสวยมาก
3	我家有很多鸡。	我家有鸡多很。	บ้านของฉันมีไก่เยอะมาก
4	妈妈最喜欢吃水果。	妈妈喜欢吃水果最	แม่ชอบกินผลไม้ที่สุด

จากตารางที่ 2 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคที่มีคำบอกระดับ (程度副词) พบว่า นักศึกษาใช้โครงสร้างหรือรูปประโยคทางภาษาจีนโดยการลอกเลียนแบบจากภาษาแม่ จึงสอดคล้องกับทฤษฎีของ Corder (1967) และ Richards (1974) เกี่ยวกับทฤษฎีเรื่องการถ่ายโอนทางภาษา (Language Transfer) ซึ่งข้อผิดพลาดในกรณีนี้เกิดจากการถ่ายโอนรูปแบบการเขียนภาษาจากภาษาแม่สู่ภาษาที่ 2 ทำให้ผู้เรียนเกิดการค้นขึ้น และไม่ระมัดระวังในการใช้ภาษาทำให้เกิดการใช้ผิดพลาดขึ้น ซึ่งเมื่อสังเกตโครงสร้างทางภาษาของภาษาไทยที่มีคำบอกระดับอยู่ในประโยคจะพบว่าอยู่ในรูปแบบ “ประธาน+คำคุณศัพท์หรือคำกริยาบอกรสภาพจิตใจ (心理动词)+กรรม+คำบอกระดับ” แต่โครงสร้างทางภาษาของภาษาจีนที่มีคำบอกระดับอยู่ในประโยคจะอยู่ในรูปแบบ “ประธาน+

คำบอกระดับ+คำคุณศัพท์หรือคำกริยาบอกรสภาพจิตใจ (心理动词)+กรรม” ดังนั้น ตัวอย่างที่ 1 ประโยคของนักศึกษา 我爸爸+高+最 ควรแก้ไขเป็น 我爸爸+最+高 ตัวอย่างที่ 2 ประโยคของนักศึกษา 我家的猫+漂亮+很 ควรแก้ไขเป็น 我家的猫+很+漂亮 ตัวอย่างที่ 3 ประโยคของนักศึกษา 我家+有+鸡+多+很 ควรแก้ไขเป็น 我家+有+很+多+鸡 ตัวอย่างที่ 4 กล่าวถึงรูปโครงสร้างภาษาจีนที่เป็นรูปประโยคซับซ้อน ในรูปแบบ “ประธาน+คำบอกระดับหรือคำกริยาบอกรสภาพจิตใจ (心理动词)+กรรม” ทั้งนี้ ประโยคของนักศึกษา 妈妈+喜欢+吃+水果+最 ควรแก้ไขเป็น 妈妈+最+喜欢+吃+水果 เป็นต้น

2.2 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท (介词) ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท (介词)

ตัวอย่างที่	ภาษาจีนที่ถูกต้อง	ภาษาจีนที่นักศึกษาเขียน	ความหมายในภาษาไทย
1	我跟妹妹去学校。	我去大学跟妹妹。	ฉันไปมหาวิทยาลัยกับน้องสาว
2	我妈妈在学校工作。	我妈妈工作在学校。	แม่ของฉันทำงานที่โรงเรียน
3	我们在食堂吃饭。	我们吃饭在食堂。	พวกเรากินข้าวที่โรงอาหาร
4	姐姐跟我回家。	姐姐回家跟我。	พี่สาวกลับบ้านกับฉัน

จากตารางที่ 3 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท (介词) พบว่า นักศึกษาลอกเลียนโครงสร้างภาษาจีนจากโครงสร้างภาษาแม่ ซึ่งเป็นกรณีเดียวกันกับการเขียนคำบอกระดับ (程度副词) ดังนั้น เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทยจะอยู่ในรูปแบบ “ประธาน 1+กริยา+ประธาน 2 / (กรรม 1)+คำบุพบท+กรรม 2” ส่วนโครงสร้างภาษาจีนจะอยู่ในรูปแบบ “ประธาน 1+คำบุพบท+ประธาน 2 / (กรรม 1)+กริยา+กรรม 2” ดังนั้นตัวอย่างที่ 1 ประโยคของนักศึกษา 我+去+大学+跟+妹妹 ควรแก้ไขเป็น

我+跟+妹妹+去+学校。ตัวอย่างที่ 2 ประโยคของนักศึกษา 我妈妈+工作+在+学校 ควรแก้ไขเป็น 我妈妈+在+学校+工作 ตัวอย่างที่ 3 ประโยคของนักศึกษา 我们+吃+饭+在+食堂 ควรแก้ไขเป็น 我们+在+食堂+吃+饭 และตัวอย่างที่ 4 ประโยคของนักศึกษา 姐姐+回+家+跟+我 ควรแก้ไขเป็น 姐姐+跟+我+回+家 เป็นต้น

2.3 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม (量词) ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม (量词)

ตัวอย่างที่	ภาษาจีนที่ถูกต้อง	ภาษาจีนที่นักศึกษาเขียน	ความหมายในภาษาไทย
1	每天我喝一瓶牛奶。	每天我喝一个牛奶。	ทุกวันฉันดื่มหนึ่งขวดนม (ทุกวันฉันดื่มนมหนึ่งขวด)
2	妈妈在一所学校工作。	妈妈在一个学校 工作。	แม่ที่หนึ่งแห่งโรงเรียนทำงาน (แม่ของฉันทำงานที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง)
3	我家有三条狗。	我家有狗三条。	บ้านฉันมีสุนัขสามตัว
4	我养两条鱼。	我养鱼两条。	ฉันเลี้ยงปลาสองตัว

จากตารางที่ 4 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม (量词) ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า

1. ข้อผิดพลาดอาจเกิดจากการที่นักศึกษาขาดความรู้เกี่ยวกับการเข้าคู่คำลักษณนามกับประธาน หรือกรรมของประโยค โดยเมื่อนำมาใช้จึงขาดการตระหนักถึงการเข้าคู่คำลักษณนามที่ถูกต้องจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น ดังตัวอย่าง 1 ประโยคของนักศึกษา 每天我喝一个牛奶。 ควรแก้จากคำว่า 一个 (หนึ่งอัน/ชิ้น) เป็น 一瓶 (หนึ่งขวด) ซึ่ง คำว่า “瓶” แสดงถึงลักษณนามของ “ขวด” ดังนั้นควรแก้ไขประโยคเป็น 每天我喝一瓶牛奶。 ตัวอย่างที่ 2 ประโยคนักศึกษา 我妈妈在一个学校工作。 ควรแก้จากคำว่า 一个 (หนึ่งอัน / ชิ้น) เป็น 一所 (หนึ่งแห่ง) ซึ่งคำว่า “所” แสดงถึงลักษณนามของ โรงเรียน ดังนั้นควรแก้ไขประโยคให้ถูกต้องเป็น 我妈妈在一所学校工作。 เป็นต้น

2. ข้อผิดพลาดอาจเกิดจากการลอกเลียนโครงสร้างภาษาไทยและใช้ในโครงสร้างภาษาจีน กล่าวคือ เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาจีนที่นักศึกษาเขียนโดยละเอียด ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาเขียนประโยคภาษาจีนที่กำหนดให้โดยใช้โครงสร้างประโยคภาษาไทย อยู่ในรูปแบบ “ประธาน+กริยา+กรรม+จำนวนตัวเลข+คำลักษณนาม” ทั้งนี้ โครงสร้างภาษาจีนที่ถูกต้องคือ “ประธาน+กริยา+จำนวนตัวเลข+คำลักษณนาม+กรรม” ทั้งนี้ จากตัวอย่างที่ 3 ประโยคของนักศึกษา 我家+有+狗+三+条。 ควรแก้ไขเป็น 我家+有+三+条+狗。 และ ตัวอย่างที่ 4 ประโยคของนักศึกษา 我+养+鱼+两+条。 ควรแก้ไขเป็น 我+养+两+条+鱼。 เป็นต้น

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีน จำนวน 158 ประโยค จากประโยคที่กลุ่มตัวอย่างเขียนทั้งหมด 680 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 23.24 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนที่พบจำแนกได้เป็น 3 ด้าน ดังนี้ 1. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ จำนวน 11 ประโยค 2. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม จำนวน 64 ประโยค และ 3. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท จำนวน 83 ประโยค จากการวิเคราะห์ปัญหาด้านการเขียนประโยคภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยสรุปสาเหตุข้อผิดพลาดได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนทางภาษาเชิงลบ (Negative Transfer) โดยเฉพาะในกรณีของข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบอกระดับ (程度副词) ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม (量词) และข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำบุพบท (介词) ซึ่งทั้ง 3 คำนี้มีโครงสร้างทางภาษาที่แตกต่างจากภาษาไทย จึงเป็นไปได้ที่นักศึกษาเขียนประโยคภาษาจีนที่เกิดจากการถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาจากภาษาแม่สู่ภาษาที่สอง
2. ข้อผิดพลาดภายในซึ่งเป็นข้อผิดพลาดจากการใช้ภาษาเป้าหมายผิด หรือเนื่องมาจากความซับซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่สอง โดยในกรณีนี้เกิดขึ้นในข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำลักษณนาม (量词) ที่นักศึกษาขาดความรู้เกี่ยวกับการเข้าคู่คำลักษณนามกับประธานหรือกรรมของประโยค หรือกล่าวคือ

ความซับซ้อนเชิงภาษาที่ยากเกินความรู้ของนักศึกษา โดยเมื่อนักศึกษานำคำลักษณนาม (量词) มาใช้จึงขาดการตระหนักถึงการเข้าคู่คำลักษณนามที่ถูกต้อง จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาด

การอภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำผลการวิจัยข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนมาอภิปรายเพื่อเชื่อมโยงไปสู่วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นเรียน ได้แก่

1. ประเด็น “ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนทางภาษาเชิงลบ (Negative Transfer)” เนื่องจากความแตกต่างทางโครงสร้างทางภาษา นักศึกษาจึงเขียนประโยคภาษาจีนที่เกิดจากการถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาจากภาษาแม่สู่ภาษาที่สอง โดยในประเด็นนี้ ผู้วิจัยเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนคือ “ผู้สอนควรสร้างความตระหนักด้านข้อแตกต่างทางไวยากรณ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนแก่ผู้เรียนแม่ภาษาไทย และภาษาจีนจะมีโครงสร้างประโยคเหมือนกันคือ “ประธาน+กริยา+กรรม” แต่ในภาษาจีนจะมีคำบางคำที่มีรูปแบบโครงสร้างทางภาษาแตกต่างจากภาษาไทย” เช่น คำบอกระดับ (程度副词) คำบุพบท (介词) และคำลักษณนาม (量词) ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ผู้สอนควรสร้างความตระหนักในเรื่องความแตกต่างทางภาษา โดยเริ่มจากการแจกแจงโครงสร้างทางภาษาไทยและภาษาจีนแก่นักศึกษาอย่างละเอียด เพื่อให้ นักศึกษาตระหนักถึงความแตกต่าง เมื่อนักศึกษาเริ่มตระหนักในความแตกต่างของโครงสร้างทางภาษาแล้ว ผู้สอนอาจทดลองให้นักศึกษาสร้างประโยคภาษาจีนแบบง่าย ๆ เพื่อกระตุ้นการรับรู้ด้านภาษาของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุพิชญา ชัยโชติรานนท์ (Chaichotiranant, 2015) ที่ว่า “ควรเน้นคำให้นักศึกษาเข้าใจถึงลักษณะเด่นที่แตกต่างและเหมือนกันระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนเพื่อลดข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์และอิทธิพลจากภาษาไทย” และนพพล จันทรกระจ่างแจ้ง (Jankrajangjaeng, 2019) ซึ่งได้เสนอวิธีการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนว่า “ผู้สอนควรอธิบายให้ผู้เรียนเห็นภาพอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อที่ให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน” นอกจากนี้

ยังสอดคล้องกับ เกรียงไกร กองแสง (Kongseng, 2016) ได้กล่าวว่า “ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในหลักและกฎเกณฑ์ของภาษาต่างประเทศที่ตนเรียนอย่างถูกต้อง ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องตรงตาม วัตถุประสงค์ของการใช้ภาษา”

จากการอภิปรายผู้วิจัยสรุปประเด็น “ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนทางภาษาเชิงลบ (Negative Transfer)” ดังนี้ ผู้สอนควรเน้นย้ำ แสดงข้อแตกต่างด้านไวยากรณ์หลักการและกฎเกณฑ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาจีน โดยผู้สอนต้องกระตุ้นให้นักศึกษาตระหนักและระมัดระวังการเขียนประโยคภาษาจีน รวมถึงหมั่นฝึกฝนให้นักศึกษานำความรู้ข้อแตกต่างด้านไวยากรณ์ ไปประยุกต์ใช้กับการเขียนประโยคภาษาจีนให้ถูกต้อง ทั้งนี้ เพื่อลดข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

2. ประเด็น “ข้อผิดพลาดภายในซึ่งเป็นข้อผิดพลาดจากความซับซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่สอง (Intralingual Errors)” ผู้วิจัยเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนคือ ผู้สอนควรกระตุ้นให้นักศึกษาฝึกเขียนประโยคภาษาจีนที่มีการใช้ไวยากรณ์จีนบ่อย ๆ เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในอนาคตได้ โดยผู้สอนต้องตระหนักเสมอว่า การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้นควรสร้างนิสัยรักการเขียนและฝึกปฏิบัติ การเขียนภาษาจีนที่มีการใช้ไวยากรณ์บ่อย ๆ เพราะภาษาจีนคือภาษารูปภาพหรืออักษรภาพ นักศึกษาจำเป็นต้องจดจำตัวอักษร คำศัพท์ และรูปประโยคให้ได้ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การที่ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษารักการเขียน จึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยลดข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคภาษาจีนที่มีไวยากรณ์จีนในประโยคได้ นอกจากนี้ จะเป็นจุดเริ่มต้นที่นักศึกษาสามารถเชื่อมโยงสู่ทักษะอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับ Lu (2013) ที่ได้สนับสนุนให้การเรียนไวยากรณ์ภาษาจีน มีใช้เรียนเพื่อท่องจำจากกฎเกณฑ์เพียงอย่างเดียว แต่ควรเรียนเพื่อสามารถใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม อีกทั้งผู้สอนพึงตระหนักอยู่เสมอว่าการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนให้ได้ผลดี ควรเน้น

การเรียนรู้เชิงปฏิบัติให้มาก เพื่อช่วยให้นักศึกษามีบทบาทในชั้นเรียน และในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ควรเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ทดลองนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วย นอกจากนี้ ศศิธร นูริตมนต์ (Nuritamon, 2021) ได้เสนอว่า “ผู้เรียนควรหมั่นสืบค้น แสวงหาเรียนรู้และจดจำ คำศัพท์ภาษาจีนเป็นประจำ จากหนังสือเรียนหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ที่ตนสนใจ เพื่อเพิ่มพูนให้มีคลังความรู้ด้านคำศัพท์เยอะมากขึ้นและสามารถนำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้และเข้าใจแล้วมาเขียนเป็นรูปประโยคภาษาจีนได้ฝึกฝนการแต่งประโยคภาษาจีนอยู่เป็นประจำ” รวมถึง ปาริষะ รักเกื้อ และรัฐพร ศิริพันธ์ (Rakkuea and Siriphan, 2021) กล่าวว่า “ผู้สอนควรพัฒนาและหาวิธีการสอนใหม่ ๆ หรือวิธีการสอนที่หลากหลายขึ้น รวมถึงพัฒนาสื่อการสอน ที่หลากหลายและทันสมัย เพื่อให้นักศึกษาเกิดความสนุกสนานในการเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน”

จากการอภิปรายผู้วิจัยสรุปประเด็น ข้อผิดพลาดภายในซึ่งเป็นข้อผิดพลาดจากการความซ้ำซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่สอง (Intralingual Errors)” ดังนี้ ผู้สอนควรฝึกฝนและกระตุ้นให้นักศึกษาฝึกเขียนประโยคภาษาจีนที่มีการใช้ไวยากรณ์จีนบ่อย ๆ รวมถึงการมอบหมายให้นักศึกษาแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะความรู้ด้านการเขียนประโยคภาษาจีน และความรู้จากการเพิ่มพูนคลังคำศัพท์ เพื่อให้สามารถนำความรู้ที่แสวงหาไปปรับใช้ได้ถูกต้อง เพื่อลดข้อผิดพลาดที่เกิดจากความซ้ำซ้อนของภาษาที่สอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

อาจารย์หรือผู้สอนภาษาจีนสามารถนำผลสรุปด้านประเด็นข้อผิดพลาด 2 ประเด็น ได้แก่ 1. ประเด็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนทางภาษาเชิงลบ (Negative Transfer) และ 2. ข้อผิดพลาดภายในซึ่งเป็นข้อผิดพลาดจากความซ้ำซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่สอง (Intralingual Errors)

ทั้งนี้ เพื่อเชื่อมโยงสู่แนวทางการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนในด้านทักษะการเขียนของผู้เรียน นอกจากนี้ยังสามารถนำแนวทางและข้อเสนอแนะไปพัฒนาหลักการใช้ไวยากรณ์ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจดจำและนำไปสู่การประยุกต์ใช้กับทักษะอื่น ๆ รวมถึงการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยในชั้นเรียน และเป็นงานวิจัยต่อยอด ทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่ครอบคลุมและไม่กว้างขวาง ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้กว้างขึ้นเพื่อสร้างผลกระทบของงานวิจัยให้สูงขึ้น ทั้งนี้ อาจขยายกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยอื่น

2. เพิ่มประเด็นการวิเคราะห์การเขียนภาษาจีนให้ครอบคลุมมากขึ้น เช่น คำสันธาน คำคุณศัพท์ คำกริยาช่วย และคำกริยาวิเศษณ์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Atthaphonphiphat, S. C. (2015). Error analysis in English writing of Suratthani Rajabhat University's students with different English language experience. *Journal Of Humanities and Social Sciences Suratthani Rajabhat University*, 7(1), 25–32. [In Thai]
- Chaichotiranant, S. (2015). The study of erroneous in translation from Thai to Chinese of Business Chinese students. *Panyapiwat Journal*, 7(1), 116–126. [In Thai]
- Chinese Major Self Assessment Report. (2024). *Self assessment report (1 June 2023– 31 July 2024)*. Chinese Major, Humanities and Social Sciences, Suratthani Rajabhat University. [In Thai]
- Corder, S.P. (1967). The significance of learner's error. *International Review of Applied Linguistics*, 5, 161–169.
- Jankrajangjaeng, N. (2019). The study of errors analysis and problems solving on grammar of Chinese language through complement of Mattayomsuksa 6 students program in Arts-Chinese Language by using Chinese language grammar test. *Suan Sunandha Academic & Research Review*, 13(1), 64–77. [In Thai]
- Jiang, Z.H. (2019). *Survey of Chinese characters written by Thai students: Case study of Chiang Rai Rajabhat University*. (Master's theise, Teaching Chinese as a Second Language. Zhengzhou University). [In Chinese]
- Kittinanthawat, P., Liao, Z.L., Yotsongkram, B. and Singdam, T. (2015). *Satisfaction of students for Chinese communication and development guidelines*. Rambhai Barni Rajabhat University. [In Thai]
- Kongseng, K. (2016). A comparative study of two-word serial verb phrase in Chinese and Thai. *Lampang Rajabhat University Journal*, 5(1), 1–12. [In Thai]
- Lin, H. Y. (2013). *Survey on Thailand students about the situation in learning and writing Chinese stroke-Kamphaeng Phet Rajabhat University as research subject*. (Masere's thesis, Teaching Chinese as A Second Language, Suzhou University). [In Chinese]
- Lu, F. (2013). *Theories and methods of Chinese grammar teaching*. Beijing: Beijing University Press. [In Chinese]
- Noparit, P., Saepun, W. Saesen, W., Rungbanjit, W., Rungbanjit, W., and Thongnet, S. (2018). Chinese writing problem for Chinese major students of Yala Rajabhat University. In *The 1st National and International Academic Conference "Creative Research for Stability, Prosperity and Sustainability"* (pp. 185–192). 10 May 2018. Faculty of Management Science, Yala Rajabhat University. [In Thai]
- Nuritamon, S. (2022). Analysis of grammatical errors in writing Chinese sentences by students of the School of Liberal Arts, University of Phayao. *Journal of Humanities and Social Sciences Mahasarakham University*, 41(6), 135–152. [In Thai]
- Piromlertamorn, P. (2012). *A study of common errors in the Chinese writing of students from the Chinese Major Faculty of Humanities and Social Sciences at Burapha University*. Humanities and Social Sciences, Burapha University. [In Thai]
- Rakkuea, P., & Siriphan, R. (2021). The study of errors in writing Chinese alphabets of Chinese minor students in the Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University. *Princess of Naradhiwas University Journal of Humanities and Social Sciences*, 8(2), 164–179. [In Thai]
- Richard, J. (1974). *A non-contrastive approach to error analysis*. ELT 25.

- Slinker, L. (1972). *Paper in interlanguage in occasional paper no. 44*. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.
- Sukjairungwattana, P. (2022). Study of condition and problems for the development of the online system of students Mahidol University. *Journal of MCU Buddhapanya Review*, 7(2), 104–115. [In Thai]
- Sun, Y.Z. (2015). *Study of error analysis of Chinese writing character of Thai students and teaching suggestions: Muban Chombueng Rajabhat University as research subject*. (Master's thesis, Teaching Chinese as a Foreign Language (TCFL), Shanghai Normal University). [In Chinese]
- Wasinanon, N. (2016). The study of Thailand's systematic Chinese teaching management in higher education. *Chinese study journal (Kasetsart University)*, 9(2), 263–287. [In Thai]
- Wasinanon, N. & Wasinanon, S. (2019). The study of the problems in Chinese character writing errors made by the freshmen of Huachiew Chalermprakiet University. *Ramkhamhaeng Journal Humanities Edition*, 38(1), 85–100. [In Thai]

